

Tüylei Dökülmeye Başlayan Zamana Dair

– Kasvetli · 30 Aralık 2020

Daha henüz açılmamış Çingene falında uyumaktayım.
Yaşanamayanlar, başımı koyduğum dikenli çalı yastık.
Yaşanmışlar, koyunyünlü eski bir yorgandır üzerimde.
Görmeye çalıştığım tüm rüyalarımı kovalayıp,
Tüylei dökülmüş baykuşun ara gazı vermesiyle,
Köhnemiş ninnilerini başucumda üfürmeye çalışıyor gece.
Hep bana mı çıkıyor, açılımları olmayan bilmece.
Gelmeyecek o baharı, yar diye neden beklerim anlaşılamaz.
Bana nasıl “madik” attığını, önüne gelene anlatıp gülüyor, geçmiş yaz.
Yaşam hamamında, beklemek olmuş bir göbek taşı.
Mazi elindeki tastan, bocalıyor başımdan aşağı kaynar suları.
Kurak mevsimde, boşuna ümitlenmekte içleri çekilmiş aşklar.
Sarhoş sokaklarda, flu gölgeler bir birlerini sarmalar.
Ak saçlı yaşlı dilencinin yüz kırışıklarına not düşüp,
Beni buralarda bırakarak, küheylan gençliğimle sırta kadem basan yıllar.
Kuru yapraklarının üzerinde turalıyor bir sümüklü böcek.
İki gözü iki çeşme ağlamakta, hazanın başlangıcındaki koca çınar.
Günüşğının nerelere kaçıp saklandığı belli değil.
Efkâr dumanlarını zevkle tütürmekte zifri karanlıklar.
Kılıçları kırıldı, meydan muharebelerindeki umutların.
Belli ki sıfırlanmış, korkudan çıkıp gelemiyor yarın.
Elemelerin şefliğini yapıyor Hüzün Senfonisi.
Gözüne kestirdiği garip umutlarımla, bitmiyor yağlı güreşi.
Çocuksu ağlamalara bürünmüş, bir cümle ne varsa umuttan yana.
Ayrılık, acımasız tokattır, saf duygularımın yanaklarında.
Çaresizce kanat çırpıp, kaçarcasına gidiyor göçmen kuşlar.
Sahipsiz ha bire kaynıyor kader ateşindeki isli kazanlar.

Ne çekip gitti, ne bir teselli, ne de beni ihya etti.
Rezillikleri getirip burada bırakan, ne ayaktın anlayamadım zaman...

(1 Kasım 2012 – 10.Şiir Kitabımdan)